

Tárgy

725.091

Hely

Idő:

u 1952 u

Személy:

Helyszám:

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

És itt a „feneketlen tó“.

Forrás:

Károld Nép

1952. IX. 25.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1385 — All. Karpinszky-nyomda, Vig-ut

Erről Budán egész mondanakör alakult: beszélnek, hogy valaha egy téglagyár süllyedt el, s a helyén tengerszem keletkezett. Egy Katona nevű orvos, aki a Hadikba járt, egyszer fogadásból állítólag csónakot, mérőzsinórt kerített, de háromszáz méterre sem ért feneket. A tavat őrző hadirokkant mindenestre esküszik rá, hogy innen a víznek közvetlenül az Atlanti-óceánba van lefolyása.

A tó környéke ma már nem olyan titokzatos: hat új, háromemeletes lakóházat építettek a grundra. És éppen a régi «város házak» mellé: össze lehet hasonlítani. Amott: szűk folyosók, sötét hátsólépcsők, fürdőszoba sehol, s az udvaron egymá fölött futnak körbe a szegények bőrtön folyosói: a «gangok». Itt: sok pázsit 2–3 szobás, napfényes, fűtött szobás, komfortos lakások, erkélyek, világos lépcsőház. Benedek László, a MAVAG egykori daru kezelője — most néphadseregünk főhadnagya — múlt év februárjában költözött ide családjával. Két szobájuk a kertre néz a kis harmadfél éves Lacika most az ablak előtt játszik barátaival, már tudja, hogy a kerítésen nem szabad kívül mennie. A szobákban könyvek, a falon képek, bekeregetett emléklapok nagy időkről: az össze kötő vasúti híd, a közúti Tisza-híd, a Margit-híd építkezéseiről... Van telefonjuk, rádiójuk, s a kamrában összesen 92 üveg idei befőtt.

A fiatal, szőke, piroskötényes Benedeknél igen jókedvű asszony. Férje most délelőtt nincs idehaza: fényképét a nyakán viseli. Mutogatja a lakásukat; félszeme azért mindig az ablakon kívül, a gyereken van.

— Azelőtt Kispesten laktunk, de nagyon megszerettük ezt a vidéket, Vasárnap a Gellérthegyen sétálunk, ennivalót, pokrócot is viszünk... Már én is egész budainak érzem magam, ismerem az üzleteket, piacokat, vannak itt új barátaink... Moziba is csak ide járunk át, a Szabadságba...

Szemben az új lakóházakkal, a Diószegi úton van az Építéstudományi Intézet ötmillió költséggel épült új kutató laboratóriuma. Kívülről gyárnak nézné az ember, pedig itt nem gyártanak semmit: új építőanyagokat kísérleteznek ki. A pernye például évezredek óta elszáll a kéményeken, rontja a levegőt. Itt kitanulják, hogyan lehet elfogni, préselni, fellemezni, födémbeépítést készíteni belőle. A betont úgy vizsgálják, mint a beteg embert: még meg is röntgenezik. És mindazon viszonysággal szemben, ami majd a szabadban, házkorában éri: itt mesterségesen edzik, nevelik. Jégszekrényben fagyasztják, hőkamrában melegítik, esővel veretik, vízben áztatják, terhelő szerkezettel hónapokig nyomtatják. Kikísérletezik, hogy például itt, Budán, ahol a földben sok az agresszív anyag, milyen cement állja legjobban a glaubersós talajt.